

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 720

гр. София, 07.04.2022 г.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО VI ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в закрито заседание на седми април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ралица Манолова

Членове: Петър Стоицев
Силвия Тачева

като разгледа докладваното от Ралица Манолова Въззивно частно наказателно дело № 20221100600729 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 243, ал. 8 от НПК и е образувано по постъпила жалба от Г.И. Г. срещу определение от 21.01.2022 г., постановено по н.ч.д. № 12565/2021 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 13-ти състав, с което е било потвърдено постановление от 02.08.2021 г. на СРП, с което на основание чл. 243, ал. 1, т. 1, вр. чл. 24, ал. 1, т. 1 от НПК е прекратено наказателното производство по досъдебно производство № 5062/2019 г. по описа на СДВР, пр. пр. № 54092/2018 г. по описа на СРП, образувано с оглед данни за евентуално извършено престъпление по чл. 209, ал. 1 от НК.

Жалбоподателят прави искане да се отмени определението на СРС като неправилно. Релевирани са доводи, че наличните по делото доказателства, които установяват изложената фактическа обстановка не са били разгледани и анализирани всеобхватно. Излага се, че уговорките между страните по договорите за заем са били представени от СРП и СРС превратно и невярно. Посочва се също, че не са извършени действия по проверка на финансовото състояние на длъжника Р. в Германия и не е разпитан неговият съдружник там – немският гражданин Ю.М..

Въззивният съдебен състав, след като се запозна с подадената жалба и след като извърши преценка по реда на чл. 243, ал. 7 от НПК, установи, че същата е депозирана в законоустановения седемдневен срок от получаване на определението на СРС, от надлежно легитимиран да инициира въззивната проверка субект, поради което е и процесуално допустима.

Съгласно правомощията на въззивния съд в процедурата по чл. 243, ал. 8 от НПК настоящият съдебен състав намери, че разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, като обсъди доводите на жалбоподателя и като прецени събраните по делото доказателства, взе предвид разпоредбите на закона и извърши цялостна проверка на атакувания съдебен акт, намери за установено следното.

Досъдебно производство № 5062/2019 г. по описа на СДВР, пр. пр. № 54092/2018 г. по описа на СРП, е било образувано на 08.03.2019 г. по реда на чл. 208, т.

1 от НПК – със съобщение до прокурор за извършено престъпление от общ характер, и е водено с оглед данни за евентуално извършено престъпление по чл. 209, ал. 1 от НК, а именно за това, че на 12.09.2017 г. и на 23.10.2017 г. в гр. София, с цел получаване на имотна облага е било възбудено заблуждение у Г.И. Г. и Я. Г. Я., че ако същите дадат в заем парични суми в размер на 10 000 лева за Г. и 4 000 лева за Я. на Р.И. Р., той ще им я върне до м. март 2018 г., с което е причинена имотна вреда на Г. и Я. в размер на 14 000 лева. По делото няма привлечено лице в качеството на обвиняем.

В хода на разследването са разпитани свидетелите Я. Г. Я., Г.И. Г. и Р.И. Р. и са събрани следните писмени доказателства: копие на преводно нареждане от 12.09.2017 г. за сумата от 4 000 лева, разписка от 12.10.2018 г. за получаване на 5 000 евро, запис на заповед от 23.10.2017 г. за сумата от 10 000 лева, писмо от Национален осигурителен институт от 01.10.2019 г. и писмо от Национална агенция по приходите от 03.10.2019 г.

С постановление от 07.11.2019 г. на прокурор при СРП наказателното производство е прекратено на основание чл. 243, ал. 1, т. 1, вр. чл. 24, ал. 1, т. 1 от НПК, като е приел, че от събраните доказателства не може да се направи обоснован извод за наличието на обективни и субективни елементи на престъплението по чл. 209, ал. 1 от НК. С определение от 17.02.2020 г., постановено по н.ч.д. № 1750/2020 г. по описа на СРС, НО, 109-ти състав, потвърдено с определение от 23.07.2020 г., постановено по в.н.ч.д. № 1965/2020 г. по описа на СГС, НО, I-ви въззивен състав, постановлението за прекратяване на наказателното производство е отменено и са дадени указания да бъдат извършени допълнителни действия по разследването с оглед доизясняване на фактическата обстановка.

След връщане на делото на СРП били извършени допълнителни процесуално-следствени действия по разследването: разпитани са свидетелите М.Н.С. и А.Т.Т. и са събрани следните писмени доказателства: писмо от Национална агенция за приходите от 13.01.2021 г. и копие на решение от 16.06.2020 г., постановено по гр. д. № 797/2020 г. по описа на Районен съд – гр. Русе, XI-ти граждански състав.

С постановление от 02.08.2021 г. на прокурор при СРП наказателното производство отново е прекратено на основание чл. 243, ал. 1, т. 1, вр. чл. 24, ал. 1, т. 1 от НПК, като е изложено, че от събраните доказателства не може да се направи обоснован извод за наличието на обективни и субективни елементи на престъплението по чл. 209, ал. 1 от НК.

При преценка на законосъобразността на постановлението от 02.08.2021г. за прекратяване на наказателното производство, правилно СРС е изяснил фактическата обстановка по делото, като е приел, че към 2017г. св. Р. Р. живеел и работел в Германия. Я. Я. и Р. се познавали с него от няколко години. През 2016г. Я. запознал Р. със св. Г.Г.. На 17.05.2017г. св. Г. отишъл в Германия, с намерението да закупи имот - къща. Там се срещнал със св. Р.. Последния го придружил по време на огледа на имота. На следващия ден св. Г. се прибрал в България.

През лятото на 2017г. тримата свидетели били на почивка заедно на българското Черноморие. Св. Г. споделил на св. Р., че имал намерение да се премести да живее трайно в Германия, а св. Р. разказал, че е започнал бизнес със строителство там, като наема и транспортира работници от България, които работят на осигурени от него обекти. След почивката св. Р. се свързал по телефона със св. Я. и го помолил за паричен заем във връзка с бизнеса му в Германия, който обещал да върне до м. март 2018г. Св. Я. решил да му услужи и на 12.09.2017г. му превел по банков път парична сума в размер на 4 000 лева.

Същата година, св. Г. отишъл отново в Германия, където търсел имот, и се

срещнал със св. Р.. Последният отправил молба към св. Г. за заем в размер на 20 000 лева и му казал, че парите му били необходими, за разширяване на бизнеса си. Св. Г. му отговорил, че не разполага с такава сума в момента, но ще помисли.

На 23.10.2017г. тримата се срещнали в гр. София. След като размислил, св. Г. се съгласил да услужи с парична сума в заем на св. Р., като му дал на ръка 10 000 лева. За предоставената сума св. Р. съставил запис на заповед, като отбелязал срока, за който се дава заемът, а именно 01.03.2018г. Към заповедта била съставена и разписка, в която отново била посочена сумата от 10 000 лева, както и стойността ѝ в евро – 5 000 евро. В разписката като свидетел на предаването на паричната сума се подписал св. Я.. След получаването на парите, св. Р. се върнал в Германия.

В края на 2017г., част от работниците на св. Р. напуснали и той потърсил свой познат – св. А.Т., и му предложил да работи за него на обект в Германия. Св. Т. и още трима негови познати заминали на 07.01.2018г. за Германия, където започнали работа. След няколко месеца работа останалите работници напуснали, тъй като не получавали в цялост заплащането си. Св. Т. работил със св. Р. около 10 месеца на различни обекти, през което време също не получавал в цялост уговореното възнаграждение.

През м. март 2018г. св. М.С., който по това време живеел в Германия, видял обява за търсене на работници в строителството, публикувана от св. Р., и се свързал с него. Св. С. започнал работа, но първите два месеца не получил уговореното възнаграждение, а само аванс, с оглед на което разговарял със съдружник на св. Р., който бил немски гражданин, след което започнал да получава в цялост дължимото му възнаграждение.

До м. май 2018г. св. Р. не върнал на свидетелите Я. и Г. паричните суми, които му предоставили като заем. Същия месец свидетелите Я. и Г. отишли в Германия при него и го попитали за парите, които им дължал. Св. Р. им казал, че има временни затруднения, но работата му потръгвала и щял да им се издължи. Оттогава обаче сумите не били възстановени на двамата кредитори.

В края на 2018г. св. Р. преустановил строителната си дейност и контактите си със св. Т. и С.. Изнесъл се изнесъл от квартирата, в която живеели, и впоследствие започнал работа в пицария.

През 2020г. св. Г. предявил иск пред Районен съд – гр. Русе срещу св. Р., по който било образувано гр. д. № 797/2020 г., приключило с решение, с което св. Р. бил осъден да заплати на св. Г. сумата от 10 000 лева, дължима съгласно договор за заем от 23.10.2017 г., ведно със законната лихва върху нея, считано от 23.05.2019 г. до окончателното ѝ плащане.

Въззивният съдебен състав намира, че районният съд е извършил в пълнота възложената му от процесуалния закон проверка и е формирал обосновани и законосъобразни изводи, че наказателното производство е прекратено правилно. Извършвайки собствен анализ на събраните и проверени в хода на досъдебното производство доказателствени източници, въззивният съд намери, че контролираната съдебна инстанция е извършила прецизен анализ на установената по досъдебното производство доказателствена съвкупност.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, настоящият съдебен състав формира следните правни изводи.

Предмет на проверка е определението на районния съд, който съгласно разпоредбата на чл. 243, ал. 4 НПК се произнася по обосноваността и законосъобразността на постановлението за прекратяване на наказателното производство.

Постановлението е обосновано, когато установените по делото фактически положения обективно съответстват на събрания и проверен по делото доказателствен материал. Вътрешното убеждение се изгражда върху събраните доказателства и доказателствени средства, и същото е обективно и ненакърнено, когато разследването е пълно, всестранно и обективно, а прокурорът по пътя на формалната логика, обсъждайки доказателствата и доказателствените средства по отделно и в тяхната съвкупност, е достигнал до правилни фактически и правни изводи. Преценката за обоснованост на постановлението е неразривно свързана с тази за законосъобразност, тъй като в настоящото производство съдът е длъжен да провери дали са допуснати съществени процесуални нарушения, каквито са тези на чл. 13 и 14 от НПК, а именно когато разследването е водено формално, едностранчиво и не са събрани и проверени всички възможни и необходими доказателства, и доказателствени средства, относими към главния предмет на доказване. За да бъде ефективно разследването, то трябва да бъде всеобхватно и безпристрастно. Държавното обвинение е задължено да събере всички относими и необходими фактически данни по случая, които да бъдат подложени на задълбочен и обективен доказателствен анализ, в резултат на който да се даде отговор дали в конкретния казус е налице престъпление или не, известен ли е неговият извършител и извършено ли е деянието виновно.

Въззивният съд споделя изцяло правните изводи на първата инстанция, че са били налице основания за прекратяване на образуваното наказателно производство, тъй като от събраните по досъдебното производство доказателства не се установява, че е осъществено от обективна и субективна страна престъпление по чл. 209, ал. 1 от НК, в какъвто смисъл са и изводите на прокурора, който е прекратил производството.

След анализ на събраната доказателствена маса, въззивният съд достигна до извода, споделен от прокуратурата и районният съд, че несъмнено е налице неизпълнение на договори за заем, сключени между св. Р. от една страна и свидетелите Г. и Я. от друга, но не се установява св. Р. да е въвел в заблуждение двамата свидетели и това да е сторено единствено с цел реализиране от св. Р. на имотна облага и със съзнанието за причиняване на вреда. Последното се извежда както от изготвянето от св. Р. на запис на заповед и разписка за сумата, получена от св. Г., които обективират намерение за изпълнение на задълженията, така и от изложеното от св. Р. в разпита му, че има намерение да върне взетите на заем парични суми, но към момента няма такава финансова възможност. Последното кореспондира и с изложеното от свидетелите Т. и С., че броят на лицата, към които св. Р. имал неизпълнени парични задължения нараснал през периода 2017 г. – 2018 г., което довело и до затруднение в бизнеса му със строителство и съответно до промяна на професионалната му кариера, както и с приложените по делото писма от Национален осигурителен институт и Национална агенция по приходите, от които се установява, че за периода от 01.01.2017 г. до 01.10.2019 г. св. Р. няма действащ актуален трудов договор и не са му изплащани парични обезщетения за безработица. Също така в разпита си свидетелите Г. и Я. са заявили, че са посетили св. Р. в Германия, който не се е укрил от тях, а напротив – споделил им, че има затруднения в бизнеса си и това е причината за неизпълнението на задълженията му към тях.

СРС е достигнал до обоснован извод, че не се доказва при сключването на договорите за заем св. Р. да е имал намерение за невръщане на паричните суми, както и поведението му да е съзнателно насочено единствено към мотивиране на свидетелите Г. и Я. да му предоставят паричните суми, за да получи безвъзмездно и неправомерно имотна облага.

По изложените съображения настоящият съдебен състав се солидаризира с извода на първоинстанционния, че липсват данни за извършено престъпление по чл.

209, ал. 1 от НК, а се касае за гражданскоправен спор по неизпълнение на сключените договори за заем. В тази връзка първият съд обосновано е изтъкнал и че жалбоподателят Г. се е възползвал от правото си на защита по съдебен ред в рамките на гражданско производство, видно от приложеното по делото копие на решение от 16.06.2020 г., постановено по гр. д. № 797/2020 г. по описа на Районен съд – гр. Русе, XI-ти граждански състав.

С оглед на гореизложеното, СРС правилно е приел, че прокуратурата законосъобразно и обосновано е прекратила наказателното производство, образувано и водено за престъпление по чл. 209, ал. 1 от НК, поради което и законосъобразно на основание на чл. 243, ал. 1, т. 1, вр. чл. 24, ал. 1, т. 1 от НПК производството е прекратено от СРП.

Воден от горното и на основание чл. 243, ал. 8 от НПК, СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение от 21.01.2022г., постановено по н.ч.д. № 12565/2021г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 13-ти състав, с което е било потвърдено постановление от 02.08.2021г. на СРП, с което на основание чл. 243, ал. 1, т. 1, вр. чл. 24, ал. 1, т. 1 от НПК е прекратено наказателното производство по досъдебно производство № 5062/2019г. по описа на СДВР, пр. пр. № № 54092/2018г. по описа на СРП.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____